Tygodnik Powiatowy na powiat lubliniecki

Nr. 47. **Lubliniec,** dnia 30. listopada **Rok 1935**

„Tygodnik Powiatowy“ wychodzi raz w tygodniu i kosztuje z odniesieniem do domu 3,00—zł. kwartalnie. — Ogłoszenia kosztują 30 gr za dwułamowy wiersz petytowy lub jego miejsce. Ogłoszenia przyjmuje się tylko w Starostwie, pokój 8.
Za redakcję odpowiada J. Dubowski, Dyrektor biur Wydz. Pow. w Lublińcu. Drukiem i nakładem Wydziału Powiatowego w Lublińcu

Rozporządzenia władz i urzędów.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 85)

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 listopada 1935 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia inwalidzkiego.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 6 w ust. 1 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w art. 29 ust. 3 i 4,“:

2) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Stopień utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej (art. 5-a) może być określony na stałe lub czasowo. Inwalida nie może żądać ponownego ustalenia stopnia utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej, określonego na stałe prawomocnem orzeczeniem.

Inwalida, którego stopień utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej został określony czasowo, może po upływie 12 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia żądać ponownego ustalenia stopnia utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej.

Jeżeli ponowne badanie rewizyjno - lekarskie nie stwierdzi zwiększenia się stopnia utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej, inwalida ponosi wszelkie koszty, związane z wdrożonem postępowaniem.

Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu może poddać jednorazowej rewizji wszystkie orzeczenia komisyj rewizyjno - lekarskich, względnie odwoławczych, co do istnienia dowodów związku przyczynowego uszkodzenia zdrowia z powodu choroby lub kalectwa ze służbą wojskową.“;

3) w art. 19 w ust. 1 wyrazy: „uprawniała przed śmiercią do zaopatrzenia pnienięźnego“ zastępuje się wyrazami: „uprawniała w dniu śmierci do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy (art. 10 i 71 ust. 1)“;

4) w art. 22:

w ust. 1 wyrazy: „których utrata zdolności zarobkowej uprawniała do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy“ zastępuje się wyrazami: „których utrata zdolności zarobkowej uprawniała w dniu śmierci do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy (art. 10 i 71 ust. 1)“,

po ust. 5 wprowadza się jako ustęp 6 przepis:

„Prawo do renty na podstawie ust. 4 i 5 artykułu niniejszego nie służy sierotom, które zawarły związek małżeński.“,

dotychczasowy ust. 6 oznacza się jako ust. 7;

5) w art. 25 ustęp 2 otrzymuje brzmienie: „Rodzice inwalidy, którego śmierć nie pozostawała w związku przyczynowym ze służbą wojskową, mają

prawo do renty, jeżeli zachodzą wymagania, określone w ustępie poprzedzającym, a zmarły syn miał w dniu śmierci prawo do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy (art. 10 i 71 ust. 1). Podstawę wymiaru zaopatrzenia rodzicielskiego stanowi wówczas renta zasadnicza, jaka służyłaby synowi w dniu śmierci.";

6) w art. 29:

w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Terminy do zgłaszania roszczenia, zakreślone w ust. 1 pkt. 3 i w ust. 2 artykułu niniejszego, biegną i upływają bez względu na datę uzyskania dowodu śmierci oraz bez względu na to, czy przed upływem tych terminów pozostali odpowiadali warunkom do uzyskania zaopatrzenia, wymaganym przez niniejszą ustawę (art. 19, 22, 25 i 32).",

po ust. 2 wprowadza się jako ustępy 3 i 4 przepisy:

„Minister Opieki Społecznej może w porozumieniu z Ministrem Skarbu uwzględnić zgłoszenia roszczeń, dokonane przez inwalidę po upływie terminów, zakreślonych w ust. 1 pkt. 1 artykułu niniejszego, nie później jednak niż w dniu 31 grudnia 1936 r., jeżeli inwalida położył zasługi w walkach o niepodległość Rzeczypospolitej.

Minister Skarbu może uwzględnić zgłoszenia roszczeń do zaopatrzenia, dokonane po upływie terminów, zakreślonych w ust. 1 pkt. 3 i w ust. 2 artykułu niniejszego, nie później jednak niż w dniu 31 grudnia 1936 r., jeżeli ubiegającymi się o zaopatrzenie są pozostali po osobach, które położyły zasługi w walkach o niepodległość Rzeczypospolitej.",

dotychczasowe ust 3 i 4 oznacza się jako ust. 5 i 6,

wprowadza się jako ustęp ostatni przepis:

„Jeżeli przy zastosowaniu przepisów ust. 5 i 6 artykułu niniejszego lub przepisów art. 32 początkowy termin uprawnienia do zaopatrzenia pieniężnego przypadałby na okres przed dniem 1 kwietnia 1934 r., prawo do zaopatrzenia pieniężnego rozpoczyna się od dnia 1 kwietnia 1934 r.";

7) w art. 66 w pkt. 2 zdania drugie i trzecie otrzymują brzmienie:

„Jednocześnie uchyla się paragrafy 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1030), o ile odnoszą się do świadczeń pieniężnych z ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195); z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy ulegają umorzeniu wszelkie pretensje, oparte na zastosowaniu do tych świadczeń przytoczonych przepisów rozporządzenia.";

8) w art. 71 w miejsce ust. 3 wprowadza się jako ustępy 3, 4, 5, 6 i 7 przepisy:

„Z dniem 1 kwietnia 1936 r. obniża się do kwoty 112,50 zł rentę zasadniczą (art 12) inwalidów:

1) wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. a, b i d,

2) wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. c i e z utratą zdolności zarobkowej, wynoszącą co najmniej 85%,

3) wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. c i e, którzy pełnili służbę ochotniczą w wojsku Rzeczypospolitej Polskiej w czasie wojny lub w uznanych przez Państwo Polskie wojskowych formacjach polskich przy armjach obcych, lub brali udział w walkach orężnych przeciw państwom zaborczym i nieprzyjacielskim o niepodległość Polski po dniu 1 sierpnia 1914 r., albo którym nadano order wojenny „Virtuti Militari", bądź Krzyż lub Medal Niepodległości, bądź Krzyż Walecznych.

Z dniem 1 kwietnia 1936 r. obniża się do kwoty 100 zł rentę zasadniczą (art. 12) inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. c i e, z wyjątkiem osób, wymienionych w ustępie poprzedzającym artykułu niniejszego, jak również do kwoty 90 zł rentę zasadniczą inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. 2 lit. a.

Przy obniżaniu zaopatrzeń pieniężnych na podstawie artykułu niniejszego mają zastosowanie przepisy art. 17.

Przepisy ust. 3 i 4 artykułu niniejszego obowiązują do dnia 31 marca 1938 r.

Upoważnia się Radę Ministrów do całkowitego lub częściowego uchylenia przepisów artykułu niniejszego oraz do podwyższania na pewien czas lub na stałe norm, wynikających z przepisów art. 17 niniejszej ustawy, dla miejscowości klasy B i C.".

Art. 2. Osoby, które przed wejściem w życie dekretu niniejszego nabyły prawo do zaopatrzenia pieniężnego na mocy ustawy z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31), zachowują to prawo po dniu 31 marca 1936 r. ze zmianami, wynikającemi z przepisów tej ustawy w brzmieniu dekretu niniejszego.

Art. 3. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

(2) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu art. 1 pkt. 5 zdanie drugie, który wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: E. Kwiatkowski.

Minister Opieki Społecznej: Wł. Jaszczołt.

(Przedruk z Dzienn. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 36)

OKÓLNIK

z dnia 16 listopada 1935 r.

o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa.

(Nr. AP. 25-8).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W związku z rozpoczęciem na terenie m. st. Warszawy akcji, mającej na celu zwalczanie żebractwa i włóczęgostwa w wykonaniu postanowień rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 14 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 823), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej zarządza, co następuje:

W celu przyjścia z pomocą tej akcji i niedopuszczania do stolicy osób, które pod pozorem poszukiwania pracy opuszczają miejsce stałego zamieszkania, a następnie po przybyciu do Warszawy powiększają liczbę bezdomnych, niekiedy zaś oddają się żebraninie i wałęsaniu należy ze szczególną uwagą przy zgłaszaniu się petentów do władz o zasiłki na wyjazd do Warszawy lub o ulgowe bilety na przejazd badać, czy rzeczywiście zgłaszający się wyjeżdżają celem objęcia pracy, z reguły jednak nie należy zasiłków takich w żadnej formie udzielać.

Jednocześnie należy środkami, leżącemi w kompetencji władz, przeciwdziałać niecelowym wędrówkom osób, które w następstwie takich wędrówek stają się ciężarem miejscowej opieki społecznej lub oddają się żebraninie.

W ostatnich czasach daje się zauważyć znaczny wzrost żebractwa wśród nieletnich. Przyczyną tego wzrostu jest w wielu wypadkach walka, prowadzona z żebractwem i włóczęgostwem dorosłych, którzy pragnąc uniknąć zastosowania wobec nich środków zapobiegawczych, poprawczych i karnych wyręczają się nieletniemi, skłaniając ich do żebraniny.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie stosownych zarządzeń w celu przeciwdziałania temu szkodliwemu objawowi przez zwracanie szczególnej uwagi na wypadki żebrania nieletnich; w razie stwierdzenia; że nieletni skłoniony został do tego przez inne osoby, należy w stosunku do tych ostatnich stosować sankcje karne, wynikające z art. 32 prawa o wykroczeniach.

Tym samym sankcjom karnym podlegają także osoby, które żebrzą w sposób zuchwały lub oszukańczy.

W województwach, na obszarze których weszły w życie postanowienia rozporządzenia z dnia 14 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92. poz. 823) o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa należy względem żebraków i włóczęgów wykorzystywać uprawnienia, z tych przepisów wynikające.

Okólniki Nr. 120 z 1933 r. i Nr. 109 z 1934 r. uchyla się.

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU.

(Przedruk z Dzienn. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 36)

OKÓLNIK

z dnia 18 listopada 1935 r.

o nazwiskach osób pochodzących z żydowskich związków rytualnych.

(Nr. AC. 26a-14-1)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Celem ustalenia na paszportach i dokumentach publicznych brzmienia i pisowni nazwisk osób wyznania mojżeszowego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i ścisłego przestrzegania następujące zasady:

Jedynym miarodajnym wykładnikiem nazwiska, jakie przysługuje danej osobie, jest akt jej urodzenia, ewentualnie dla mężatek — akt ślubu.

Względem dzieci z t. zw. „rytualnych" małżeństw żydowskich mają zastosowanie ogólne przepisy o dzieciach nieślubnych,

Zasadniczo dzieciom tym przysługuje więc jedynie nazwisko matki, chyba że z aktów ich urodzenia wynika:

1) że zostały uprawnione przez następne małżeństwo rodziców zawarte w drodze prawem przepisanej, bądź też

2) jeżeli idzie o obszar mocy obowiązującej K. C. P. z 1825 r., że zostały formalnie uznane przez ojca (art. 100 i 101 bądź 298 i nast. K. C. P.), w których to przypadkach przysługuje im nazwisko ojca.

Poza temi przypadkami prawo dzieci, o jakich mowa wyżej, do noszenia innego nazwiska, niż nazwisko matki, uzyskane być może tylko w następstwie przysposobienia w trybie przepisów ustawowych o zmianie nazwiska oraz w trybie § 165 ust. 2 K. C. z 1811 r. i § 1706 ust. 2 zdanie 2 K. C. z 1896 r. (nadanie przez męża swego nazwiska dziecku nieślubnemu żony).

Wymienianie w tym stanie rzeczy w dokumentach osób pochodzących z żydowskich związków rytualnych obok nazwiska matki również i nazwiska ojca z dopiskiem „false" lub też po nazwisku ojca nazwiska matki z dopiskiem „recte" uznać należy za bezwzględnie niedopuszczalne.

W zakresie pisowni nazwisk przestrzegać należy jak najściślej pisowni ustalonej w akcie urodzenia.

Wszelka zmiana w tym względzie, chociażby podjęta w imię przystosowania nazwiska do pisowni polskiej, traktowana być musi narówni z samowolną zmianą nazwiska.

Okólnikiem niniejszym uchyla się pismo okólne Nr. AC. 7692/1 z dnia 21 maja 1929 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 8, poz. 163).

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU.

(Przedruk z Dzienn. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 36)

OKÓLNIK

z dnia 18 listopada 1935 r.

o meldunkach wojskowych zawodowych i ich rodzin.

(Nr. AC. 52-8-1)..

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że na niektórych odcinkach granicy powstały wątpliwości w sprawie meldowania w urzędach gminnych oficerów i podoficerów zawodowych K. O. P. i ich rodzin.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustala następujący w tym względzie tryb urzędowania:

1. Oficerów i podoficerów zawodowych K. O. P. obowiązują ogólne przepisy meldunkowe, dotyczące osób zawodowych wojskowych, t. j. obowiązek meldowania się w najbliższych urzędach gminnych, przez wypełnianie odpowiednich kwestjonarjuszów („Zgłoszenie zamieszkania“ i „Zgłoszenie zmiany miejsca zamieszkania“).

2. Wypełnianie rubryk kwestjonarjusza powinno odbywać się w następujący sposób:

a) w rubryce „Miejsce poprzedniego zamieszkania“ lub „Dokąd się wyprowadził“ — podawać należy nazwę miejscowości ewentualnie ulicy i numer domu;

b) w rubryce „Zawód i stanowisko w zawodzie, stanowiące główne źródło utrzymania“ należy wypisać: „Oficer zawodowy“ lub „podoficer zawodowy“, względnie „żona (syn, córka) oficera (podoficera) zawodowego“;

c) w rubryce „Czy posiada dowód osobisty i jaki“ — wymienić należy dowód osobisty (paszport), o ile go oficer lub podoficer (względnie żona i dzieci) posiada, natomiast — jeżeli legitymuje się on legitymacją osobistą — należy wypisać „Legitymacja oficera (podoficera) zawodowego“ lub „Legitymacja żony (syna, córki) oficera (podoficera zawodowego Nr. . . . . ., wydana dnia . . . . ., miesiąca . . . . . i . ., roku . . . . .“.

d) rubrykę „Czy posiada dowód, stwierdzający przynależność państwową i jaki“ należy wypełnić adnotacją: „nie posiada“, w przypadku, gdy dana osoba dowodu takiego, wydanego przez władze administracji ogólnej nie posiada;

e) rubrykę „Stosunek do powszechnego obowiązku wojskowego“ należy wypełniać tylko w p-kcie a) „stopień wojskowy“ adnotacją „oficer (podoficer) zawodowy“.

Niniejszy tryb postępowania stosuje się do ogółu oficerów i podoficerów zawodowych oraz do członków ich rodzin.

O powyższem należy pouczyć zarządy gmin miejskich i wiejskich.

Jednocześnie uchyla się okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16. II. 1935 r. Nr. 10 i z dnia 15. V. 1935 r. Nr. 30 w tej samej sprawie.

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU.

KOMUNIKATY

Przetarg publiczny

Dyrekcja Śląskiego Zakładu Psychjatrycznego w Lublińcu ogłasza publiczny przetarg na dostawę mięsa dla tutejszego Zakładu na czas od 1. stycznia 1936 r. do 31. marca 1936 r.

Ofertę w kopercie zamkniętej bez firmy, zaopatrzonej napisem: „Oferta na dostawę mięsa“ należy wnieść do Dyrekcji Zakładu najpóźniej do dnia 10. grudnia 1935 r. do godziny 11,30, gdzie nastąpi otwarcie ofert.

Ofertę należy złożyć na formularzu przepisanym przez Dyrekcję Zakładu, który nabyć można w intendenturze Zakładu, gdzie również w godzinach od 11 — 12-tej przedpołudniem dowiedzieć się można warunków dostawy.

Zarządca:	**Dyrektor:**
Augustyn.	w z. Dr. Bardzik.